

Byl první květen, první máj

Ano, byl to krásný a nezapomenutelný první máj. Čas plný lásky a romantiky... A pro mě začal večer na čarodějnice, kdy se někde „vybourala“ naše kočička - zřejmě jí ulítlo košťátko, nebo se na ní domluvili všichni ti ptáci a myši, co je neustále loví. Těžko říct co se venku ten předprvomájový večer dělo. Domů se zkrátka dostavila potlučená a v silném šoku, takže žádná pohodička u televize, ale rychle sundat z půdy přepravku, nastartovat „velké košťátko“ a tradááá na veterinu. Tam jsme už v šoku dojelely obě. Podle pana doktora prý musela odněkud spadnout. Měla vyrvaný dráp, odřenou bradu a naraženou zadní pŕlku těla. Ona dostala na šok a proti bolesti injekci, já doporučení, necht' si dám panáka. No jo, no, jenže to je pro abstinenta rada na prd... Doma si kočička ustlala na mé posteli a navíc i na mé peřině, takže jsem pokorně odtáhla spát do obýváku na kanape. Jo, byla to bezesná Svatojakubská noc, ale co by člověk neudělal pro domácího mazlíčka...

Na prvního máje dopoledne jsme si veterinu zopakovaly - zlomenýho snad opravdu nic není, na vnitřní zranění to také nevypadalo. Takže další injekce a dále ji pozorovat a kdyby něco, tak na pohotovost nebo zase další den k panu doktorovi. Za ty dvě návštěvy stoupla hodnota naší bílé kočičky rázem o tisíc korun, ale po pravdě, ta bílá chlupatá troska na to vůbec nevypadala. Mít doma zvířátko je zkrátka radost a potěšení :o)))

Kočičku jsem odložila doma a na chvíli jsem foukla na kolo - musela jsem projet dcerunku zgenerálkovaný stroj, aby se když tak ještě před ostrým provozem došteloval. Jo, jo, móooc pěkně se na něm jelo, jen co je pravda. Kolečko šlapalo jedna radost. Kdo ale vůbec nešlapal, to byla moje bederka - poměrně razantně mi naznačila, že na kole o jednu velikost menším, než potřebuji, blbnout teda rozhodně nebudu. A tak jsem nakonec dala jen 10 kiláčků „vokolo komína“ a s bolavými zády a brněním v noze jsem se odplížila domů. Ale co by člověk neudělal pro děti, že...

Byla jsem pryč něco málo přes hodinku, nicméně i to stačilo na to, aby se mi mezitím kočička doma proměnila v bublinu. Tam co dřív měla hubenou tlamičku jí vyrostly syslí tvářičky, otekl jí krk (naštěstí jen zvenčí) a celé tělo jí tak nějak zboulovatělo. To blbý klíště, co ignorovalo protiparazitní obojek, se ale za uchem drželo dál. K tomu se přidala dýchavičnost a zorničky se jí rozšířily. Apatii jsem zatím přičítala na vrub dopolední injekci. Božemůj, co teď?!? Po své testovací jízdě jsem byla poměrně K.O., tak jsem se rozhodla ještě chvíli vyčkat. Padla jsem na kanape vedle kočičky a usnula jsem - jo, noční spánkový deficit se právě projevil... Občas jsem procitla a okometricky zkontrolovala, že kočička je sice v divném stavu, nicméně neměnném, takže vlastně stabilizovaném, a zase jsme usnula.

Probrala jsem se, až když k večeru přišel taťka z rachoty. Popelnice a odpadky zkrátka žádný svátek neuznávají. Domácnost tentokrát zkontroloval v pořadí *kočička - lednička - já*, přičemž vyhodnotil, že všechny tři jsme ve stejném nepoužitelném stavu... No tak dobře, přeháním. Vyhrála lednice, protože v jejích útrobách byla uvařená polívka. Kočičku starostlivě ohmatal a vyjádřil obavu, že se mu ty otoky nezdají, ale jet na veterinu jsem ve svém tělesném opotřebením odmítla. No a u mě vyhodnotil, že takovou trosku tahat pod rozkvetlý strom by bylo zneuctění prvomájové tradice, tak jsem holt dostala políbení pod rozsvícenou lampou. Tak budu tentokrát celý rok osvěcená :o)))

Noc proběhla klidně. Tentokrát se pro kanape uvolila kočička, takže já jsem se mohla v klidu vyspat ve své posteli a hned za ranního kuropění jsem dořešila tu prvomájovou polízanicí. Ne, pod žádný rozkvetlý strom jsme nešli. Spakovala jsem kočičku do přepravky a hurá zase na

veterinu - pro změnu na pohotovost. Rentgen potvrdil, že kočička je opravdu celá, nicméně odhalil, že jedna plíce v důsledku šoku zkolabovala a ty boule po těle jsou nahromaděné plyny. Dva dny si jí tam nechají - lečí se to kyslíkem a bandážemi (když je teda snese) - a kočička bude zase fit. Takže už je mi zcela jasné, na co padnou odměny za splnění KPI. Ale aspoň je jisté, že za ně nepořídím nějakou další nepotřebnou blbost do baráku :o)))

Ano, byl to krásný a nezapomenutelný první máj. Čas plný lásky a romantiky... Jen se tentokrát nějak víc těším, až se zase vrátím do svého milovaného stereotypu a zase neromanticky půjdu do práce, do své tiché a klidné kancelářičky...